Št. 41. V Gorici, dne 24. maja 1898. Tečaj XXVIII.

Izhaja dvakrat na teden v štirih izdanjih; in sicer: vsak **torek** in **petek,** izdaja za **Gorico** opoldne, izdaja za **deželo** pa ob 4. uri popoldne, in stane z **„Gospodarskim Listom“** in s kako drugo uredniško izredno prilogo vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto . . . . . gld. 6·—
pol leta . . . . . » 3·—
četrt leta . . . . . » 1·50
Posamične številke stanejo 6 kr.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici štv. 9 v Gorici v «Goriški Tiskarni» A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. **Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.**

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od «Soče» trikrat mesečno in stane vse leto gld. 1·20.

«Soča» in «Primorec» se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolski ulici in Wellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Izdaja za deželo).

Uredništvo in odpravništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v II. nadstr. zadej. — Urednik sprejemlje stranke vsak dan od 11. do 12. ure predpoldne.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo **le upravništvu.**

Neplačanih pisem ne sprejemlje ne uredništvo ne upravništvo.

Oglasi in poslanice
se računijo po petit-vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen «Soče» in «Primorca» še **„Slovansko knjižnico“,** katera izhaja mesečno v snopičih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vseletno 1 gld. 80 kr. — Oglasi v «Slov. knjižnici» se računijo po 20 kr. petit-vrstica.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici. ·»»» Bog in narod! ««« «Gor. Tiskarna» A. Gabršček (odgov. J. Krmpotić) tiska in zal.

Nagodba z Ogersko.

30 let že nas davi ta „državna potreba“, ker Ogri jo znajo izkoriščati za se. K vkupnim stroškom za vojsko in diplomatično zastopstvo v tujih državah v znesku 150 milijonov prispeva naša državna polovica s 70%, Ogerska pa samo s 30%; mi plačamo torej 102 milijona, Ogri pa samo 48 milijonov. Že zdavnaj je dognana reč, da je taka razdelitev krivična in popolnoma neopravičena. Poglejmo si torej obe polovici nekoliko natančneje. Avstrija ima 24½ mil. prebivalcev, Ogerska pa 17½. Če bi določili kvoto v razmerju prebivalstva, bi prišlo na Avstrijo 58%, na Ogersko pa 42%, mi bi torej plačevali okoli 85 milijonov, Ogri pa okoli 65 milijonov. Pri tem razmerju bi torej nam še ostalo kakih 20 milijonov na dobro.

V Avstriji je res več prebivalcev, toda Ogerska je večja, ker ima 325.000 kvadratnih kilometrov, Avstrija pa samo 300.000. Potem ima Ogerska krasne, plodonosne ravnine; delavske moči je dobiti tam ceneje in gospodarski dobiček od Bosne in Hercegovine ima skoro ves le Ogerska. Ogerska torej ni gospodarsko nič slabejša od nas; še veliko boljša bi bila lahko, ako bi ogerski kmet svojo kaj rodovitno zemljo obdeloval tako pridno kakor avstrijski, in če bi se merodajni činitelji malo več pobrigali za kmetijstvo.

Pravo razmerje za plačevanje skupnih stroškov bi bilo torej 50%, vsak polovico.

Ko so Ogri leta 1892. obhajali 25 letnico obstanka samostojne ogerske države, so se sami hvalili po časnikih, kako strašansko so napredovali materijalno in finančijalno. V teku 25 let so se povečali izdatki Ogerske od 109 milijonov do 365 milijonov, dohodki pa od 112 milijonov do 392 milijonov. Od leta 1892. pa so se množili dohodki gotovo še za 100 milijonov. Ogerska ima kakih 1000 velikih tovaren tako, da se more gledé na obrt in trgovino meriti z nekaterimi državami severne Amerike. Kdor govori o uboštvu Ogerske, tisti laže.

Avstrijska kvotna deputacija zahteva razmerje 42 : 58 ali Ogerska se ne uda, temveč predlaga najvišje 30.7%.

Avstrijska vlada izkazuje v svojih tabelah ogersko kvoto s 36.4%, ogerska vlada pa jo je postavila na 30.5%. Razloček v računih obeh vlad znaša torej okoli 6%, a niti s tem Ogerska ni zadovoljna.

Ali Ogri, ti znajo! Z Ogersko imamo skupno carino. Pri tej, t. j. pri dohodkih, pa se nočejo postaviti na razmerje 30:70, ampak čisti carinski dohodki se porabljajo v pokritje skupnih stroškov jednako za obe polovici, torej 50:50. Če bi veljalo tu gorenje razmerje, ostajalo bi nam iz carine več za kakih 16 milijonov.

Nova nagodba, ki se ima skleniti, bo vezala obe polovici zopet za 10 let in zato je pač pričakovati, da se naš državni zbor postavi po robu ogerski oholosti ter zahteva odločno edino pravo razmerje 50 : 50. Naša polovica potrebuje sama denar, a ga mora dajati nenasitnim Ogrom; davki nas dušijo, zató da redimo Ogre. Koliko bi se dalo v naši polovici koristnega v vsakem pogledu storiti, ako bi bilo razmerje v kvoti pravično, tako pa se masté Ogri ob naših žuljih. Zadnji čas je torej, da se napravi konec takemu neokretnemu gospodarstvu.

Davkoplačevalce je gotovo presenetilo, ko se je odkrilo v delegacijah, da je treba naknadnega kredita 30 milijonov gld. Izredne razmere, tako so trdili ministri Goluchowski, Krieghammer in Kallay, so jih pripravile do tega, da so morali porabiti tako velikansko svoto, strah pred vojno, vojaki na Kreti, zato je bilo treba tega velikega zneska. Porabil se je ta denar, ne da bi bile prej delegacije se posvetovale o tem, kar bi bilo ustavno-pravilno. Ne, brez vednosti delegacij se je vzel tak kredit, zato je bilo umevno splošno presenečenje, ko je prišla ta vest med svet. Bilo je čuti nekaj protestov proti takemu postopanju, ali končno je proračunski odsek avstrijskih delegacij sprejel naknadni kredit 30 milijonov s 14 glasovi proti 3 glasom. In take izvanredne stroške naj bi mi plačevali po tarifu 70:30?

V mornaričnem odseku ogerskih delegacij je podadmiral Spaun povedal, da treba nič manj kot 66 raznih novih ladij v utrjenje obrežja Jadranskega morja ter v podporo trgovinske politike. Te ladje bi stale okroglo 55 miljonov, katere bo treba sčasoma dobiti. Kot prvi del v to svrho pa zahteva 30 milijonov.

Če pojde v državni zbornici ob obnovljenju nagodbe tako gladko, kakor je šlo pri omenjenem naknadnem kreditu, potem bi imeli zopet srečo skozi 10 let plačevati 70% za vkupne troške, Ogri pa borih 30%. Toda menda se vendar enkrat zjasni poslancem, da ne privolé vladi več v tako razmerje, vendar enkrat morajo sprevideti, kako težé davčna bremena našo polovico, da se v imenu celokupne polovice trdo upro Ogrom, da ne bodo več norcev brili z nami ter živeli ob našem delu.

DOPISI.

Vitovlje, 21. maja. — Komu ni znana naša vas s svojo starodavno cerkvijo M. B. visoko gori pod trnovskim gozdom, ki se vidi po vsem Vipavskem, po Krasu, po Brdih in Furlaniji, kakor prilepljena k skali in pot do nje nemogoča? Vendar se o Binkoštnih praznikih, ko imamo tukaj velik shod, zbere ljudi na tisoče, da počastè mater Božjo, in lepi razgled jim poplača obilno trud za strmo hojo. — Letos se bode ta slovesnost še v veči meri od drugih let praznovala, ker smo postavili en novi stranski altar, ki ga je izdelal kamnoseški mojster A. Kalec s Proseka, dar velikodušne gospe K. Decolle iz Gorice. — Drugi praznik se blagoslovi nova križeva pot in pred cerkvijo so se postavile lepe ukusne kamenite stopnice; tudi litografovane podobe cerkve in hriba so se dale napraviti, ki se bodo letos v prvič razprodajale. Ljubitelji M. B. pridite torej v velikem številu obiskat našo starodavno kraljico pod Nanosom in tudi izletniki se ne bodo kesali malega truda sem gori. Rad bi napisal še nekaj o gospodarsko-političnih rečeh, ali bojim se, da bi vas konfiskoval državni pravdnik, kakor zadnjega „Primorca“ zaradi dopisa iz Batuj.

(Dostavek uredništva: Prosimo, le napišite ter pošljite nam!)

Iz Ajdovščine. — (Velika veselica v Ajdovščini). — Dne 15. t. m. smo imeli v Ajdovščini lepo veselico, katero je priredilo naše «Bralno in pevsko društvo» s sodelovanjem vrlega društva «Skala» iz morskega Sv. Križa in ajdovsko-šturskega tamburaškega zbora. — Veselica se je vršila — (Naj ne zameri „Primorski List!“ — Dokler Nemci rabijo svoj „unterhalten“ za kratkočasiti in mnogo enakih izrazov brez posebno imenitnega dobesednega pomena, lahko tudi Slovenci *držimo* svoj že udomačeni «vršiti», ki nam večkrat služi, da se izognemo slaboglasju. Sicer je pa človeku, ki ni po poklicu slovničar, težko menjavati besede, kakor se menjava obleka, ki je bila lani v modi, a letos ni več —), kakor se je bilo napovedalo za slučaj ugodnega vremena, na dvorišču g. Bratine. — Tukaj se je zbralo okoli 400 udeležnikov, ki so radovedno pričakovali, da bi videli, koliko zmorejo združene moči treh zborov. — Posebno pozornost smo obračali na tržaške Križane, katerih pevski zbor je štel okoli 20 pevcev in 6 pevk. — Njim in spretni reklami se imamo zahvaliti, da so prišli k veselici naši najodličnejši rojaki vipavske doline in da so bili vsi stanovi dobro zastopani. Veselilo nas je, videti v svoji sredi skoraj vso domačo in sosedno gospodo raznih stanov, pa tudi mnogo zavednih in splošno čislanih ljudij izmed priprostega ljudstva. — Pozdravili smo v svoji sredi bivšega mnogoletnega in kaj spretnega župana g. Terpina, kateremu vsa sv. križka županija enoglasno želi trdnejšega zdravja, da bi ga zopet volili županom; g. Šapljo, župana šturskega, kateremu so Šturijani posebno hvaležni za mnogo koristnih naprav v županiji; mnogo duhovnikov, ki so odlikujejo po svoji stanovski gorečnosti, a jo vsled svoje splošne omike in izkušnje znajo ločiti od razdirajočega stanovskega fanatizma, ki bi utegnil z enim nerodnim udarcem podreti, kar je razumni, previdni in delavni stanovski tovariš leta in leta zidal; gosp. nadučitelja Medveščeka, ki je prvi talent in pravi Demosten med goriškim učiteljstvom in o katerem Križanje enoglasno trdé, da «je mož, je mož!»; g. notarja Lokarja, ki je tudi mož, na katerega smo Ajdovci ponosni in čestitamo zavednim Kanalcem, ker ga kmalo dobé v svojo rodovitno dolino. Videli smo pri veselici še mnogo drugih občespoštovanih oseb, ki se na jeden ali drugi način posebno odlikujejo, katerih pa ne moremo označiti, da ne zaidemo predaleč od namena: opisati v kratken. veselico samo, kolikor utegne zanimati «Sočine» naročnike.

Glavno nalogo pri veselici so imeli vrli tržaški Križanje; peli so štiri precej dolge pesmi in igrali šaloigro: «Krojač Fips». Tolikor pesmi, kakor šaloigra je pokazala, da se je društvo „Skala“ skrbno in marljivo pripravilo na izlet k nam. Opravilo je prevzeto nalogo skozi in skozi častno in v popolno zadovoljnost občinstva. Posebno so se odlikovali moški glasovi, ki so dobro izšolani in

---

— 41 —

BEN-HUR.

Roman iz časov Kristusovih.

ANGLEŠKI SPISAL LUDVIK WALLACE

Poslov. Podravski.

(Dalje).

ČETRTA KNJIGA.

„Stari Ilderim, dasiravno Edomit, je potomec starega in plemenitega rodú“, odvrne Malluh. „Vsi njegovi predniki so bili takisto kakor on šejki. Jeden izmed njih — ne spominjam se, kedaj je to bilo — je rešil življenje kralju, obkoljenemu od sovražnikov, davši mu tisoč jezdecev, ki so poznali vse steze in skrivališča v puščavi, kakor pastir pozna gole skale, na katerih pase svojo čredo. Pospremili so ga iz kraja v kraj, da so konečno našli priliko, napasti iznenadoma sovražnika. Pobivši ga popolnoma, so posadili kralja znovič na prestol. A kralj, kakor trdi poročilo, je bil hvaležen in nepozabljiv, torej je pripeljal semkaj tega sina puščave in ga prosil, naj razpne svoj šotor v tem gaju, kjer je jezero, gozd in ves kraj od reke do bližnjih gor njegova in njegovih potomcev lastnina na vse večne čase. Poznejši vladarji so si v svoj lastni prid prizadevali, ohraniti dobre odnošaje s tem pokolenjem, ki se je čimdalje bolj množilo, bogatelo ter redilo čimdalje več konj in velblodov. Dandanes je šejk gospodar vse okolice in mnogih glavnih cest, vodečih v mesta, tako da vsaki hip lahko zakliče mimo hodeči karavani: „Stoj!“ ali „Pojdite dalje v miru!“ Celo sam prefekt, ki sedi v trdnjavi smatra srečnim dnevom oni dan, kadar šejk Ilderim, radi brezštevilnih dobrih del Dobrotljivi imenovan, s svojimi ženami, otroci in služabniki ter s čredami konj in velblodov zaide iz svojega zatišja v Antijohijo.“

„Ako ga oni toliko cenijo, čemu pa si je da..es pulil brke iz brade ter preklinjal samega sebe za to, da je zaupal Rimljanu? Ko bi ga bil cesar slišal, rekel bi bil brezidvomno: „Takšen prijatelj mi ni všeč. Proč ž njim!“

„Ti sumiš, da Ilderim ne ljubi Rima? Zares goji do njega mržnjo v svojem srcu. Pred tremi leti so na cesti med Bosro in Damaskom Parti napadli karavano, nosečo davek iz bližnjega okraja ter jo popolnoma oropali. Da se pokrije izguba, so naložili prebivalcem nov davek. Ljudje so se pritožili k samemu cesarju, in ko je ta ukazal plačati primanjkljaj Herodu, je kralj židovski pod pretvezo, da šejk ne pazi dovolj na varnost cest, nanj naprtil to kazen. Pritožba na cesarja ni imela vspeha. Od tega časa je jel starec sovražiti Rim in to sovraštvo goji skrbno, čakajoč samo trenutka, da mu dá odduška z maščevanjem.“

„Kaj jim more on storiti, dragi Malluh?“

„Razumem te. Ti si misliš, da se mora razbiti vsak poskus ob moč vsevladnega Rima? Čuj torej! Treba ti je vedeti, da se nahajam v službi trgovca Simonidesa; moj gospodar mi ne skriva svojih mislij ter me večkrat vpraša za svet, vsled česar njegovi prijatelji govoré svobodno v moji navzočnosti. Na ta način sem čul že mnogo o šejku Ilderimu.“

Spomin na antijohijskega trgovca privabi Ben-Huru pred oči sladko njegovo hčerko.

Videl je njene otožne, črne oči, slišal sladki njeni glas, tiho njeno hojo; mila mu je bila ta prikazen, toda kmalu je izginila.

„Pred nekoliko tedni“, nadaljuje Malluh, „je prišel šejk obiskat mojega gospodarja. Zapazivši, da je nenavadno razburjen, sem hotel oditi iz sobe, toda ustavil me je, govoreč: „Ostani! Izraelec si, torej smeš slišati, kaj imam povedati.“ Ostal sem in slišal nenavadne reči. Pred mnogimi leti so trije možje obiskali Ilderima v puščavi. Vsi trije so bili tujci: Indijan, Grk in Egipčan in jahali so na belih velbiodih. Tako zalih živalij še doslej nihče ni videl. Šejk jih je pozdravil in prosil, naj blagovolijo stopiti v njegov šotor. Drugo jutro so vstali ter jeli opravljati molitve, kakoršnih še šejk dotlej ni poznal; molili so jednega, jedinega Boga. Po zajutreku je Egipčan povedal, kdo so bili in odkod so prišli. Vsak izmed njih je dospel iz svoje domovine, ti kraji pa so bili daleč vsaksebi; vsak je v jednem in istem hipu videl zvezdo ter čul glas iz nebes, ki mu je zapovedal, naj gre v Jeruzalem ter povprašuje po poti: „Kje je Oni, ki se jo rodil, kralj židovski?“ Vsi trije so ubogali ta glas ter se sešli v puščavi in potovali skupaj v sveto mesto. Od ondot jih je peljala zvezda v Betlehem, kjer so našli v votlini novorojeno dete. Padli so pred njim na kolena ter ga počastili kot Boga. In ko so ga tako častili ter Mu podali darove, so zasedli velblode ter bežali brez oddihljeja v šejkov šotor, kajti Herod, Veliki imenovan, jih je podil ter bi jih bil brezidvomno ubil za to, da so se drznili imenovati Dete kralja židovskega. Šejk jih je skrival vse leto pod svojim šotorom, gostil jih, skrbel za nje. Potem so odrinili vsak na svojo stran, obdarovavši ga z dragocenimi darovi.“

„Zares, to je nenavadna povest. Ali jo verjameš?“

„Poznam Ilderima. Laž še nikdar ni prišla čez njegove ustnice.“

Tako sta bila zatopljena v razgovor, da nista zapazila, kako sta velbloda, prepuščena sama sebi, krenila s ceste na travo ter začela jo puliti.

Raz palme nad njunimi glavami, oglasi se nakrat pozdrav:

„Mir bodi z vami!“ zakliče njima sužnj, nabirajoč datelje; ob enem pa se steg-

se izlivajo v čisto soglasje. — Ženskih glasov tukaj ne moremo ocenjevati z onim merilom, kakor se presojajo gledišćine in koncertne pevke po poklicu, ako pomislimo na krajne razmere in na to, da vsak pevovodja na deželi nima takih glasov, kakor jih želi ali potrebuje, ampak takošne, kakor so mu baš na razpolago. Pevovodja stoji večkrat pred alternativo: „ali izvežbaj te glasove, ali pa pevskega zbora sploh ne moreš, ne ustanoviti, ne vzdrževati“.

Ajdovski pevski zbor, ki šteje 14 ženskih glasov, je nam pokazal, da je mogoče v slučaju pomanjkanja zrelih glasov za sopran, si pomagati tudi z dekliškimi glasovi. Ta zbor je pel štiri pesmi. — Odobravanje poslušalcev je pričalo, da so tudi ti dobro opravili svoj del vsporeda.

Tukajšni pevski zbor sestoji skoraj samo iz neodvisnih rokodelcev, ker nđje gosposkih družin pri petju ne sodelujejo, tvorniški delavci in delavke pa ne morejo hoditi k pevskim vajam, ker delajo po 12 ur na dan, menjevaje, 14 dni po dnevi in 14 dni po noči. Dobro je pa vsaj to, da prosti in neodvisni rokodelci z veseljem in redno hodijo k pevskim vajam in nas razveseljujejo z vedno lepšim petjem.

Ajdovsko-šturski tamburaški zbor nastopa kaj častno pri vsaki veselici in tako tudi pri zadnji. — Igral je okoli 10 komadov tako dovršeno, da ga smemo staviti v izgled vsem drugim tamburaškim zborom naše dežele. Lepo je pri njem tudi to, da je zmagal podedovane predsodke tostran in onstran Hubelja in združil v svoj zbor vrle moči od obeh stranij. — Prav tako! — Hubelj ne teče med nami s svojo studeno-mrzlo vodo, da bi se Ajdovci in Šturijani mrzili; služi naj rajše s svojo gonilno silo obema stranima koristni obrtniji ter naj gasi žejo tu in tam, ne da bi delal razloček med šturskim in ajdovskim grlom; naj pa tudi hladi prevroče glave, kjer jih najde, da bodemo Ajdovci in Šturci za skupne interese skupno in z združenimi močmi delali ter si drug drugemu pomagali.

Po veselici je bilo srečkanje in prosta zabava. — Morebiti marsikomu ustrežemo, če povemo, da je srečkanje brez privoljenja dotične finančne oblastnije postavno dopuščeno samo pri strogo društvenih veselicah, prirejenih samo za društvenike; pri veselicah, h katerim ima proti plačilu vstopnine vsak vstop, se ne sme srečkati brez posebnega privoljenja.

Prosta zabava se je — vrstila (da ne pojdemo z „vršiti“ proti vrhu!) kakor navadno pri enakih prilikah. — Napitnic je bilo malo, ker smo bili preveč razkropljeni po dvorišču in ker je težko govoriti o rečeh, o katerih imamo vsak svoje mnenje in je treba govoriti pri enakih prilikah le o takih, v katerih se vsi vjemamo; teh je pa malo, prav malo; zato pa Ajdovci toliko več mislimo, ker misli so pri nas ostale še vedno carine proste. Tolažimo se tudi s tem, ker vemo, da so drugod marsikje celo tako od zadej, da niti misliti nočejo, ampak derejo za vsakim, če jih zna, kolikor toliko spretno za nos

---

nejo k njima drobne ročice in hipoma ju obkoli roj otrok, nudečih jima košarice s sladkim sadjem.

„Šotori niso več daleč“, pojasnuje Maluh, „odslej bova pri vsakem koraku naletela na to nenavadno gostoljubje otrok puščave.“

Zopet kreneta velblode na pravo cesto.

„Kaj se je zgodilo z onimi popotniki?“

„Kaj se je zgodilo z onimi popotniki?“ vpraša dalje radovedni Ben-Hur. „Ali se ni slišalo več od njih?“

„Nasprotno“, odvrne Malluh. „Uprav radi tega je onega dne dospel šejk k mojemu gospodarju. Predvčerajšnjim ga je jeden od onih popotnikov obiskal znovič.“

„Kje?“

„Tu, pod šotorom, kateri čez kratko zagledaš. Jezdaril je še na onem velblodu. Bil je to Baltazar, Egipčan.“

„Rekel si: Baltazar, Egipčan!“ zakliče Ben-Hur močno razburjen.

„Nič drugače.“

„Saj je nama povedal to ime starec pri vrelcu?“

„Zares“, reče Malluh in videti je bilo na njem, da je razburjen in da mu ta spomin ni mil. „Zares... a tudi velblod je bil bel... Temu človeku si rešil življenje.“

„A ženska“, reče Ben-Hur kakor sam sebi, a ona ženska je njegova hči?“

Na to se zamisli.

(Dalje pride).

voditi. G. Makovec z Berij in starosta sosednih križkih pevcev, ki so peli menjevaje z že imenovanima pevskima zboroma, sta napila tržaškim Križanom s srčnimi in živimi besedami, spominjaje se njih težavnih razmer v času strastnih narodnih bojev. Naše „Bralno in pevsko društvo se je zahvalilo ljubim gostom ob drugem času in na drugem mestu.

Opisana veselica nam je tudi radi tega dopadla, ker je med nami nekaj novega ali vsaj zelo redkega, da obišče kako društvo drugo bratsko društvo, ter priredi veselico pri kateri se skupno nastopa. Ne spominjamo se nobene veselice v vipavski dolini, pri kateri bi bili nastopili, kakor pri naši, kar trije pevovodje s svojimi zbori. — Ločili smo se precej kasno zvečer z željo, naj bi sledila v kratkem podobna veselica pri Rebku in naj bi se odbori našega in drugih društev po veselicah spominjali «Šolskega doma» v Gorici.

Sv. Lucija, 20. maja 1898. — Dne 15. t. m. je sklical velezaslužni gospod deželni odbornik in poslanec dr. Henrik Tuma shod, ki se je vršil po dokončani popoldanski službi božji v Kovačič-evi dvorani nad občinsko pisarnico.

Zbralo se je lepo število veljavnejših posestnikov od Sv. Lucije in okolice ter več učiteljev iz našega okraja. Po izvolitvi gospoda župnika Fabijana predsednikom nam je podal gospod sklicevatelj mnogo lepih naukov o zboljšanju kmetskega stanja v daljšem govoru, za kar mu bodi še enkrat izrečena najtopleja zahvala.

Gospod Josip Munih je predlagal, naj bi se ustanovila mlekarska zadruga za Sv. Lucijo in najbližje vasi in po večstranskem razpravljanju se je sprejel predlog g. Lucijana Kovačiča za ustanovitev «gospodarske» ali «kmetijske» žadruge, katera bi lahko delovala na širši podlagi nego samo «mlekarska»; izbral se je takoj ad hoc osnovalni odbor sedmih udov, kateri nam je porok, da se ta občna želja uresniči v najkrajšem času.

Mostar.

Iz Zapotoka. — V „Soči“ se je opravičeno grajalo neko naše bolje dekle, „vrlo“ slovenko Zapotočanko, ker se je pogodila pri znani solidni tvrdki slovenski v Nunski ulici za šivalni stroj za 24 gld. ter ga je pozneje vkupila pri drugi ptuji nam tvrdki za 34 gld. Da bi se ne ugibalo in sumničilo, usojam si obvestiti „Sočine“ čitatelje, da označena mladenka ni bila iz Zapotoka marveč iz Završčine, spadajoča pod zapotoški vikarijat. Neosnovano bi bilo zagovarjati vprizorjeni tihotapski čin, oziroma zadevno mlačnost v narodnem oziru, osobito pa sedaj, ko je že dlje časa proglašeno družilno geslo „Svoji k svojim“, ki Gorico preraja in očividno preobrazuje, vendar smete stvar ublažiti, če upoštevate okolnosti, da smo ob meji, da se tukaj živahno razvita komunikacija Italije z Vidmom in Čedadom v kupčijskih, obrtnih in trgovinskih zavedah. Ljudje spečajo in spravijo tukaj svoje poljske pridelke, drva, ogljе itd. čez Judrijo in po laški onstranski cesti v omenjeni dve mestici, tamkaj si v zameno nakupijo drugih potrebnih rečij, torej kakor razvidno so že vajeni pri Lahih kupovati. Toliko resnici na ljubo. Mladenka je sicer kužila narodno disciplino, vendar jo sedaj imenoma ne imenujemo, ker je storila to najbrže le iz nezadolžene nevednosti. Slučaj pa bode zanesljivo našim ljudjem v svarilen vzgled, da v Gorici pomislijo, da niso v Vidmu.

Z Gorico nimajo tukaj zveze, ker do sedaj še ni za promet in za prevažanje cestne zveze. Za nekoliko let se morda tudi v tem oziru kaj stori, ker cesta iz Vrhovlja čez Kobališče po vrhu hriba je že merjena in potrjena. Prebivalci ob Judriji pa se potegujejo za cesto ob Judriji do Mirnika, da ne bode treba plačevati colnine.

O „Šolskem domu“, o narodni organizaciji, o trgovinski in obrtni zadrugi, kaj se v Gorici snuje, kaj narod ukrepa in o sličnih pojavih probujenja tukaj bobnati, se pravi, bob v steno metati, kakor svedočijo poskusi. Saj smo že v nekem prejšnjem dopisu povedali, da smo še za sto let nazaj, čemu še begate našo semislovenko, ker najbrže si šteje še v čast, da ste jo proslavili. Prav, da je niste imenovali, ker dobila je vkljub temu pošteno brco. Res, da imamo vrlo časopisje, bodreče vse sloje, naj liki mravljice z združenimi močmi prispevajo celokupnim koristim, da bode vspešneje deloval organizacijski probujevalni umotvor. Pa kdo čita tukaj časnike? Stari ne znajo, mladina premalo, tolaži nas bodoči naraščaj, pa tudi tukaj je temelj in pogoj, kakor povsod šolstvo in zopet šolstvo, ki je temeljni vogeljnik obstanka vsakega naroda. „Soča“ bi lahko imela več naročnikov, toda nekateri nimajo, drugi nočejo, tretji nimajo dobre volje, ker jih premagujejo materijalistični nazori, s tem je vse rečeno. Tistim pa, ki se izgovarjajo, da nimajo časa, povem, da ne bodo imeli niti časa umreti. Tukaj so trije veleposestniki, 7 je kolonov, ostali so srednji kmetje, jedni boljši drugi slabši, med njimi je tudi nekoliko košanov in bajtarjev. A koliko čitajo vsi ti?!

Domače in razne novice.

V meščenje prevzv. nadškofa in kneza se je izvršilo v nedeljo z vsem bliščem takih redkih cerkvenih svečanostij. Slavnostni sprevod je šel od semeniške (po sv. maši ob 8½) do stolne cerkve. Poleg i silcev premnogih zastav in drugih znakov so se udeležili sprevoda: mestne in zasebne ljudske šole (— „Slogine“ niso bile povabljene!! —), vse c. kr. vadnice, gimnazija in realka, učiteljišče, razne bratovščine, dobrodelni zavodi itd. V oddelku „cittadini“ je bilo 26 oseb. — Pred „nebesom“ je šla dolga vrsta duhovnikov iz mesta in z dežele, prepevaje prigodne sv. pesmi. Po ulicah in na vseh oknih, koder je šel sprevod, je bilo na tisoče ljudstva, tudi iz okolice. Hiše so bile okrašene po dosedanji navadi. Prevzv. nadškof je blagoslavljal ljudstvo na vsej poti. — Na vratih stolne cerkve so ga pričakovali zastopniki civilnih in vojaških oblastij, na čelu jim cesarski namestnik grof Goëss, ki je došel z dvema drugima uradnikoma iz Trsta. — Vstop v cerkev je bil modro omejen. — Na to so se vršile obredne slavnosti, katerih ne bomo opisovali. Po nagovoru prošta Jordana in obširnejem odgovovu nadškofovem (v latinskem jeziku) je daroval svečano sv. mašo. — Petja in orkestra na koru gotovo ni nikdo občudoval, kajti lajsanja po starem laškem vkusu imamo vsi že polne želodce, toliko bolj, ako je tudi izvršitev pod vsako kritiko slaba!

Popoldne je bil pri nadškofu slavnostni obed, katerega so se udeležili poglavitejši zastopnikih civilnih in vojaških oblastnij. — Na dvorišču je svirala mestna godba, katera je iznenadila visoko gospodo v l. nadstropju in vse poslušajoče občinstvo z uprav škandaloznim — i no seveda! — „slučajem“. V l. nadstr. je bila gotovo kaka napitnica — in godba je zasvirala cesarsko pesem; toda uprav pri taktih — „in cesarja Avstrijo“ je neki godec tako škandalozno zacvilil, da je zaori! vmes strahoviti oslovski rig. Sledila je velikanska osuplost. — Toda to je bil le nesrečen „slučaj“ in reč ostane pozabljena. Zabeležili smo jo le mi, da si jo vsakdo tolmači — po svoje! Zanimivo je pa vendarle, da toli slavljena goriška mestna godba, ki nas stane 6000 gld. na leto, ne zna zasvirati niti cesarske himne brez škandaloznega „slučaja“! No, zató zna pa bolje „Lasse pur che i canti e subi!“

In s tem zaključujemo svoje kratko poročilce o teh slavnostih.

Goriška nadškofija. — Papež Pij VIII. je povzdignil goriško škofijo dne 17. julija 1830. v ilirsko metropolijo, ali nadškof Balant (Walland) je vladal še do polovice l. 1831. kot navaden škof. Dne 29. junija onega leta so bile svečanosti zaradi povzdiganja goriške cerkve v metropoliško. S cesarsko odločbo z dne 18 maja 1835. so zadobili goriški nadškofje knežji naslov in čin.

Prvi italijanski vspeh o prihodu presvetlega kneza in nadškofa. — Nekdo nam piše: — „Ko so „Ranzingerjevi“ vozovi za mobilje pripeljali pr. teden v sredo dopoldne pohištvo novega vladike in se ustavili pred njegovo palačo, so bili obrnjeni tako, da je ostal slovenski napis onih voz skrit proti palači. Ker je tam prehod jako tesen, ga je mogel opaziti le oni, ki je vedel, da ima g. Ranzinger tudi slovenski napis, ali pa, ki ga je nalašč iskal. In takih je bilo od italijanskih zijal dosti, ki so si veselo govorili: «ma intanto il ščavo že reštá da dietro» (tako italijanščino govore goriški Lahi!) — Naši višji poreko, da je to le slučaj, ali z dobro poučene strani nam zatrjujejo, da «slučajev» ni; ali pa poreko, da je to le malenkost, in vendar Slovencem ne privoščijo niti take «malenkosti», kakor so javni slovenski nadpisi. To niso malenkosti, to niso slučaji, nego doslednost v zanikanju slovanskega življa v obližju Italijanov in Nemcev».

Grofica Lanthieri à Paratico rojena Furlani, soproga vipavskega in rihemberškega grofa, je umrla nocoj po noči v 53. letu svoje starosti. Mir njeni duši!

Vipavska železnica. — Te dni sta poslala gospoda Alfred grof Coronini in dr. Gregorčič vsem interesentom Vipavske železnice po en iztis potrjenih pravil tega delniškega društva z opombo, da ustanovni občni zbor tega društva, na katerem se bo volil upravni svet za tri leta, bo v četrtek 16. junija t. l. ob 10 uri predpoldne na Dunaju, l., Freiung št. 8, II. nadstropje. Ustanovnega občnega zbora se sme udeležiti osebno ali po pooblaščencu vsakdo, ki je vplačal katero delnico; aktivno in pasivno volilno pravico ima pa le tisti, ki je vplačal ali ki zastopa najmanj pet delnic v skupnem znesku 500 gld. Ako se kateri interesentov ne misli ali ne more udeležiti ustanovnega zbora, naj podpiše ob enem doposlano mu pooblastilo. Za občine naj podpišejo župani ali njih namestniki ter dva starašini in pritisne naj se občinski pečat, opekarni v Biljah in v Renčah pa tako, kakor zahtevajo za veljavnost pooblastila njih pravila ali kakor navadno podpisuje tvrdka. Pri zasebnikih morata podpisati dve priči.

Deputacija iz Cerkna. — V četrtek so došli iz Cerkna gg. župan Tušar in podžupana Ravnikar in Kosmač, da so izročili diplome častnega občanstva gg. poslancem dr. Gregorčiču, grofu Alfredu Coroniniju in dr. Tumi, priporočivši jim želje in potrebe cerkljanskega prebivalstva. Gospodje poslanci so ljubeznivo sprejeli deputacijo in obljubili, podpirati Cerkljane v vseh prizadevanjih za zboljšanje gospodarskega stanja v tamošnjih krajih.

Diplomi so lični, izvirno delo domačih rok. Naslikal jih je Cerkljan-samouk, ki je dovršil le tamošnjo dvorazredno ljudsko šolo. Kompozicija je kaj izvirna in za vsakega poslanca primerno umišljena. Na vseh treh je videti cerkljansko cerkev z bližnjo okolico. Na Gregorčičevi genij miru drži v roki goriški grb, zdolaj je znak mašništva. Na Coroninijevi udari takoj v oči na vrhu krasni grb grofov, zdolaj pa sta goriški grb in poljedelski simbol. Na levi je „kranjski Janez“ s koso, na desni pa Kranjica s srpom, oba v lepi narodni noši. — Dr. Tumova diploma označuje skrb posebno za gospodarski napredek naroda in okraski kažejo z raznih oblik začetnico T (Tuma). — Tudi okvirji so kaj izvirno in krasno delo domačega rezbarja. Diplomi so stali veliko truda! Čast Cerkljanom! — V Gorici so bili razstavljeni pri Jeretiču in Koremu. Žal, da le en dan!

Naše „slovenske“ sodnije. — Táko se te dni govori po Gorici: Pretekli teden je imela v Gorici iz Prvačine neka žena prizivno obravnavo pri okrožnem sodišču. Proti zaporu 7 dnij, kateri se jej je določil na goriški okrajni sodniji, je vložila priziv. Povabljena je bila dné 21. t. m., t. j. preteklo soboto, v Gorico na okrožno sodnijo. Žena ni vedela kam, ter je prišla v Gorico na okrajno sodnijo. Pokazala je tam svoje vabilo k obravnavi nekemu laškemu sodnijskemu uradniku. In kaj je storil ta? Vsebine poziva ni razumel, torej je ženo odvedel — v zapor. Tisti čas, ko je sedela uboga slovenska žena v zaporu, se je vršila proti njej obravnava, katere izid nam sicer ni znan. Uradniki na okrajni sodniji so se v svoji velikodušnosti potrudili v teku dneva, napotiti se na dalnjo pot iz Križne ulice do okrožne sodnije, da so tam vprašali, ali ima biti zaprta ona žena 7 ali 21 dnij. Tam so jim menda po svoje reč razjasnili, tako, da so končno ženo izpustili iz zapora potem, ko je tičala vsled uradnikovega nepoznanja slovenščine neopravičeno v njem celih osem ur. Tako postopajo na naši okrajni sodniji s slovenskimi ljudmi!

Potem pa še vpije naš zloglasni „Corriere“, da se pretura sloveni oziroma hrvati. Kaka ironija! Da vso stvar točneje naslikamo, prosimo, da se zglasi pri uredništvu tista ženica iz Prvačine.

„Prim. List“ in goriški trgovci. — Namesto, da bi bil popravil krivico, katero je napravil, je napisal „Soči“ v odgovor to-le filipiko:

«Skrajno razžaljivo za naše trgovce pa je prvi del njenega odgovora. Menili smo, da beremo prevedeni „Corriere“. To pa mora res mazati naše nasprotnike, ako ono glasilo, ki si prisvaja malenkostno zaslugo, da je vzbudilo narodno trgovstvo v Gorici, slovenske trgovce sedaj ubija — s papirjem. Ako tako pisarenje ne kompromitujе naš trgovski stan, (Kje je pravilnost v slovenščini? — Uredn.) mu ne jemlje veljave in zaupanja — potem ne vemo, kaj naj mu še škoduje. Zato je popolnoma opravičena razburjenost med trgovci, ki se čutijo žaljene po tako nizkem pisarenju. Za tako pisavo gre „Soča“ lahko v Corrierovo uredništvo po zahvalo».

Na to odgovarjamo, da nam ni mnogo mari za razburjenost, ki je baje nastala med trgovci... Ako je kdo razburjen, je to le dokaz, da so ga v živo zadele naše besede, da se čuti zadetega. To je pa dobro znamenje, ker spoznanje samega sebe je prvi korak k poboljšanju. Mi bi zategadel prav radi videli tiste, ki so — razburjeni, ker „Soča“ se take razburjenosti ne plaši, kajti morala bi davno poginiti, ako bi bila količkaj navezana na njihovo prijaznost...

V pomirjenje „P. L.“ naj povemo, da naš članek o neke vrste trgovcih (torej ne o slov. trgovcih sploh!) je zbudil v vseh naših krogih le odobravanje, saj je govoril ono isto, kar so si mnogi rodoljubi vsak dan ponavljali. Trgovski stan nič ne trpi, ako tudi javno govorimo o tistih, ki so zalezli vanj, kakor ubogi Pilatuž v „Credo“. Šibanje senčnih stranij bo stvari le koristilo, ker naše trgovstvo je treba postaviti na pošteno in zares trgovsko podlago. Treba se bo zavarovati proti usiljivcem, ki o trgovini ne razumejo prav nič, ne znajo niti pisati, imajo par stotakov v žepu, pa hajd na

velikega konja — „narodnega trgovca v Gorici“, češ: Slovenci me bodo morali podpirati! Ako bomo dopuščali tako zlorabo narodnega imena in našega lepega gesla „Svoji k svojim“, potem se pred svetom gotovo le osmešimo in doživimo še več takih slučajev, kakoršen je oni, ob katerem je doživel „P. L.“ toli grdo blamažo. — „Soča“ bo že še govorila, ker je malo briga „razburjenost“ nekaternikov, to pa stori radi dobrega imena naše trgovine in radi poštenih trgovcev, katerim nevedneži (katere ima „Soča“ v mislih) le kredit jemljejo. To na znanje „P. L.“ in onim, ki so že zdaj razburjeni! Kaj šele bo, ko bomo kaj več govorili, ko bomo le javen tolmač več glasnejših pritožb — odjemalcev?

Neumestna polemika. — „Primorski List“ je izšel v petek z okrašeno prvo stranjo in slavnostnim člankom povodom dohoda novega nadškofa. To se je duhovskemu listu tudi spodobilo in ta korak le hvalimo. — Grajati pa moramo v slavnostnem članku breztaktno polemiko z osebami, ki sicer niso imenovane, a si jih lahko mislimo. — „P. L.“ piše: „Slišali smo celó glasove..., da se nekateri že pripravljajo na boj ali odpor proti knezu-nadškofu“. In po nekaterih stavkih o delu in razbitih močeh dostavlja, da tak boj proti nadškofu bi imel pogubne posledice. „oni pa, če se bodo Vanj zaletavali, si bodo glave pobili“ itd. itd.

„Soča“ sicer ni med tistimi, ki sliši travo rasti, toliko pa more zatrditi, da danes o boju in odporu proti nadškofu ni niti govora. Največja nespamet je govoriti o boju in odporu proti nadškofu kot takemu. Nadškofa vendar moramo imeti. Kakó bo novi nadškof izvrševal svoj vzvišeni poklic kot najvišji cerkveni dostojanstvenik, za to bo odgovoren svoji vesti in onim, ki so še nad njim. („Prim. List“ naj se ne polnjšuje, da besedic Ga, Mu, On, Vanj itd. ne pišemo z veliko začetno črko!) Kakó se bo pa obnašal drugače, kakó v rečeh, ki ne spadajo v strogo cerkveno področje, tega pač še nikdo ne vé, zató bi bilo naravnost smešno, pripravljati se danes na kak odpor proti njemu.

Nekaj je pa vendar pomena v besedah „P. L.“, ali to se umeje samo po sebi in ni treba govoriti v slavnostnem članku! Ako bo novi nadškof posegal v naše politiško, narodno in socijalno življenje takó, da mnogi ne bomo ž njim enakih mislij, tedaj gotovo naleti na odpor, to je gotovo kakor amen v očenašu, pa govoriti danes tega ni treba niti „P. L.“ — Mi upamo, da ne pride do takih nasprotij, ker so vedno le v škodo, ali groziti že danes in v slavnostnem članku z „razbitimi glavami“, je skrajno breztaktno, času in namenu neprimerno. V deželi smo imeli že mnogo razporov, o kakoršnih namiguje „P. L.“, takó hudih, da si hujših skoro ne moremo misliti, — a mi vidimo, da imamo hvala Bogu! — še vsi glave cele! So pač postale že takó trde, da se ne razbijejo takó kmalu! — To brez ovinkov gospodom, katerim tiče!

Upamo pa, da s temi besedami nismo niti od daleč česa zagrešili v dolžni spoštljivosti do novodošlega nadškofa in kneza. Odgovoriti pa smo morali, da smo zavrnili breztaktnost „P. L.“ v prave meje. Upamo naposled celó to, da nam ne zameri niti „P. L.“, ker naše govorjenje je sicer jasno, če hočete tudi odločno, pa je lojalno in ima jasno označen pravec.

Naglica nikoli ni prida. — Zadnji „Prim. List“ nam je odgovoril, da nima še „natančnejših informacij“ o onem slov. trgovcu, katerega je vrgla znana velika tvrdka „na cesto“ itd. — Urednika, ko prihajata iz Št. Petra in Solkana v Gorico, gresta vedno mimo velike tvrdke, katero je „P. L.“ takó ljubeznivo obrcal, in stalo bi ju le minuto časa, pa bi dobila „natančne informacije“. Z ozirom na veliko krivico, katero sta naredila, bi se bila morala takoj toliko potruditi, ker drugače ne moremo verjeti v čisto vest . . .

„Pačenje krajevnih imen“. — Sprejmite k temu poglavju („Soča“ štev. 35.) še naslednje beležke: Res je, da so tuji uradniki namenoma pačili, ali vsaj prestavljali slovenska krajevna imena in jim dajali kolikor mogoče nemško ali pa italijansko obliko, samo da bi o Slovencih ne bilo nič javnih dokumentov in da bi širni svet za nje ne izvedel. To se ni godilo le na Goriškem, nego še v veliko večji meri na Kranjskem, Štajerskem in Koroškem, da molčim o Beneški Sloveniji. Toda to pačenje je bilo nekdaj še mnogo strahovitejše. V «racijonarju» (računih o zemljiških dohodkih) goriških grofov iz leta 1398. čitamo, n. pr. Czelkon (Solkan), Supp an der Leyten (Ajba), ze Als in der Kanngel (Avče v Kanalu), Videlsdorf (Bilje), Hasendorf (Nogared), Kestenholz (Kostanjevica), Chrottenhulben Žabje; (hulbe pomeni v srednji nemščini „lokev“) itd.

Sedaj je to vendar že vse drugače in če bi bil gosp. dopisnik vzel v roke mesto Artarine generalne karte, ki se leto za letom nepremenjeno ponatiskuje in le novo prebarvuje, n. pr. novo „generalno“ (splošno) karto v merilu 1,200.000 (vsak centimeter na karti pomeni dva kilometra v naravi), izdelano v vojaško-zemljepisnem zavodu na Dunaju, bi imel pred seboj ne le krasno natisnjeno, ampak tudi natančno in popolnoma zanesljivo karto. Imena na njej res še niso čisto slovenska, vendar nahajaš na njej le pisave: Grintavec, Triglav, Soča. Plužno, Podbela, Borjana, Sužid, poleg Karfreit tudi „Kobarid“ in nič več «Caporetto», Kamno, Volarje, poleg Tolmein tudi «Tomin», Podmelec, Srednja, Čepovan, Zapotok, Anhovo, Zgonik. Občina (prav za prav bi moralo biti „Občine“) itd.

Torej vendar le lep napredek, ki se opaža po onih krajih, kjer so hodili zavedni duhovniki in učitelji vojaškemu risarju na roko. Mnogo se bo dalo še popraviti, ker se vojaške karte večkrat „reambulujejo“, t. j. popravljajo in popolnujejo. Kdor hoče torej imeti dobro karto, naj ne sega po Artarinih ponatiskovinah, nego po vojaški generalni, ali pa tudi špecjalni (1,75.000) karti. Od prve imamo že izdajo iz l. 1897. List „Triest“ obsego vso Furlanijo na vzhodni strani Tilmenta in skoro vso Goriško; stane pa le 60 kr.

S. R.

V znamenju laži in sleparstva. — V furlanskem Pierisu so ustanovili Legino podružnico. Predsednik prvega zborovanja je tudi porabil staro laž, da «il messere panslavista» je dejal: «In Slovani ne bomo mirovali, dokler ne dospemo do jadranske obali, brodeči v furlanski krvi». — Te besede so debela laž, kar smo že večkrat povedali. Ali nekim ljudem treba laži, ker drugače ne morejo živeti! Dober tek!

Bergova menažerija na Živinskem trgu je vredna, da si jo ogleda vsakdo, kdor se zanima za tako reč. Vidimo tam leve, tigre, panterje, jagnjarje, medvede, leoparde, hijene, lamo, cebro, slona, kače itd. Krotitelji in krotiteljice nastopajo med levi, tigri in leopardi ter zbujajo splošno priznanje. Najrajše pa gledajo slona, ki je pravi velikan, a kaj gibčen, kar pokaže, kadar so postavlja na prednji ali zadnji nogi; obče veselost pa vzbudi, ko igra na lajni po sekiricah in ko ima očala na nosu.

Kaj poučljiva je menažerija za mladino, katera si želi videti od blizu vse one živali, ki jo zanimajo iz knjig. Menažerija odide pojutranjem iz Gorice, zato se mora podvizati, kdor jo hoče še videti.

«Tolminska posojilnica in hranilnica» je podarila «Solskemu domu» 100 gld., «Slogínim» zavodom 50 gld., «Alojzijevišču» 50 gld. in tolminski požarni brambi 58 gld. (z ozirom na to, da daje občina posojilnici prostore brezplačno). — Veselimo se, da ta mlada posojilnica more že zdaj deliti tolike podpore! Naj bi delovala in napredovala enako tudi v prihodnje, in v 20 letih bo denaren zavod, ki bo okraju v neprecenljivo korist.

V Sežani je bil izvoljen dné 15. t. m. županom tamošnji posestnik gospod Ivan Renčelj s 14 proti 3 glasom. Po naznanilu izida volitve je zavladalo v Sežani splošno veselje. Na mnogo let!

Iz Solkana. — Žena nekega Solkanca, ki ima v starašinstvu jedno prvih mest, kupuje, menda «za nalašč» v Gorici vse pri Lahih. Karati je ne smemo, ker drugače nam list zaplenijo, torej pohvalimo jo. Le takó naprej, vrla ženica! — «Zaveden» Solkan, kako si zaspan . . . . .

Iz Ajbe smo dobili poročilo, da so se tam v «malih Benetkah» (kakor dopisnik imenuje Ajbo) vršile občinske volitve 3 tedne, skončale so se pa 14. t. m. Dopisnik pravi med drugim: Nad ljudstvo je prišla nesreča. Prišli sta dve živali, petelin. kokošji gospodar, in pa kokošji krepelj, ki je začel petelina pod perutmi grizti. Vsled tega je petelin splapotal, ljudstvo se je splašilo, da ni vedelo, kaj bi volilo. Namen je imelo voliti jelovega moža, ki dobro govoriti ne zna“. Tako pravi dopisnik.

S Srednjega smo dobili dopis, kateri odgovarja dopisu v št. 37. Dopisnik pravi, da ni res, da bi bili darovali za zvonove vsi oni, ki so tam navedeni ter dostavlja, da je na Srednjem nekaj ljudij, ki niso zadovoljni z nobeno rečjo. Sedaj se spodtikajo nad zvonovi ter delajo tako sitnosti vikarju, katerega bi menda zopet radi strani spravili. Kadar nimajo vikarja, hodijo neprestano prosit v Gorico, naj ga jim dajo; kadar ga pa imajo, ne vedo, kaj bi ž njim počeli, da ga spravijo strani.

(Opomba uredništva: To priobčujemo v odgovor gori naznanjenemu dopisu v št. 37. z dostavkom, da o tej reči, ako bi došel še kak dopis, ne priobčimo ničesar več, ker naš list nima prostora za nepotrebne prepire in «odgovore»).

Popotnikom v Trst. — Velikokrat se prigodi, da pridejo naši ljudje v Trst le za nekaj ur, a ne vedo, kje bi odložili svojo **ročno prtljago** (kovčeke, obleko itd.). — Tem priporočamo, naj shranijo blago pri našem rojaku, kavarnaju g. Ant. Sorliju, «kavarna Commercio» nasproti velike vojašnice na desnem začetku ulice Caserma. — Tam je zbirališče tržaških Slovencev in drugih, ki prihajajo po opravkih v Trst.

Radodarni doneski.

Za „Slogo“:

Prejelo upravništvo: Dva debelaha R+H na tehnici pri Jeretiču 2 kroni; slednji, ki je imel čast ju tehtati, dodal še 1 krono. — Častiti gosp. kurat Ivančič iz Srpenice poslal po položnici društva 12 gld., katere so vplačali po 50 kr. udnine: And. Berginc, poštar (za zavode 50 kr.); Ivan Trebše, učitelj (za zavode 50 kr.); Ivan Krajnik, nadučitelj, Ignac Uršič, košarski učitelj; Andr. Žagar, Žaga 25, Alojzij Žagar, župan, Žaga, (za zavode 50 kr.), Ferd. Sekelj, Žaga 54, Ant. Rot, Žaga tajnik, Andr. Žagar, krtačar, Andr. Strgulc, Bovec, Mar. Žagar, Žaga 12, Andr. Žagar, Žaga 12, Izidor Ostan, Srp. trgov., Mih. Muznik, Srp. trgov., Fr. Logar, Srp. župan, Iv. Rot, Srp. star., M. Ivančič kurat (za zavode 2 gld.)

Za „Šolski dom“:

Jurij Mose, trgovec v Gorici na ustanovnino zopet 10 gld. — Janko Vukasović-Stibiel, kr. srbski podpolkovnik v Zajčaru v Srbiji, poslal slovenskima graničarima na dalekem zapadu Jugoslavije z vsklikom „Živili!“ 21 fankov, ali gld. 10·04. — Alfonz Poljšak, vikar v Št. Tomažu 10 gld. — Vugov zamorec pri Sv. Luciji požrl 8 gld. — Anton Krušič v Gorici 2 gld. — Vinko Vetrih v Bolcanu 1 gld. — A. J. nabral pri dražbi tolminskih fotografij gld. 4·13, k temu dodali tolminski krokarji 1 gld. — Jurij Mose namesto vstopnine pri štandrežki veselici 1 gld. — Zgubljena stava 20 kr. — Karol Blažko ostanek preplačane naročnine 1 gld. — Zamorec pri Solarju v Biljah požrl gld. 2·34, pri R. Žniderčiču v Renčah pa gld. 4·10. — — Skupaj 54·81.

Društvene vesti.

Računateljstvo trg. obrt. zadruge naznanja svojim zadružnikom, da bode pisarna dne 20. in 30. t. m. zaprta vsled visokih binkoštnih praznikov.

Sokolovega izleta v Vrtojbo dne 5. junija se udeleži tudi „Slovenska Čitalnica“ v Gorici.

Kolesarsko društvo „Gorica“ naznanja svojim p. n. članom, da je dovoljen prehod v Italijo z odlokom avstr. poslaništva v Rimu št. 1488 z dne 16. maja 1898. Odbor.

„Bralno društvo“ na Gradišču priredi dne 30. maja t. l. svojo društveno veselico s sledečim vsporedom: 1. Govor (pozdrav) predsednikov; 2. Petje: „Domovini“, poje možki zbor; 3. Godba: „Žuželinka kuka“; 4. Petje: „Vesela družba“, poje možki zdor; 5. Godba: „Lepa naša domovina“; 6. Petje: „Pozdrav Milki“, poje možki zbor; 7. Godba: „Bože živi“; 8. Ples. Od 5. do 9. ure zvečer prva vstopnina; od 9. do 10 ure počitek; od 10. do 3. ure popolnoči bode druga vstopnina. S pričetkom druge vstopnine spuščali se bodo umetni ognji. Pričetek ob 4. uri popoldne. K obilí udeležbi uljudno vabi Odbor.

Dodatek: V slučaju slabega vremena se veselica odloži na nedoločen čas.

Razgled po svetu.

Državni zbor je sklican na dan 1. junija. Na dnevnem redu je nadaljevanje razprave o jezikovnih predlogih.

Špansko-ameriška vojna. — Španska ladja „Monserrat“, ki je odplula iz Cienfuegos-a 6. t. m., se je prikazala kar nenadoma 20. t. m. v pristanišču mesta Cornua v pokrajini jednakega imena, katera meji južno na pokrajino Pontevedra, vzhodno na pokrajino Sugo, drugače na Atlansko morje. Nebroj ljudstva se je zbralo ob morju ter veselo pozdravljalo poveljnika in moštvo. Poveljnik pričakuje tam novih odredeb, ali odpluje v Terrol ali v Kadiks, da se oboroži ter preskrbi z vsem potrebnim. Na potu se omenjeni ladji ni pripetilo nič. Ker je pa plula s hitrostjo 18 milj, slutijo, da pomeni to posebno važnost.

S Havane poročajo, da je prišlo v obližje pristanišča več ameriških ladij; 2 sta streljali v pristanišče mesta Guantanamo, a nista napravili nikake škode. Imeli pa sta špansko zastavo, da bi posadko premotili, a Španci so pravočasno spoznali nakano Amerikancev.

Špancem se je posrečilo v pokrajinah Havane in Matanzas tolpe ustašev premagati; več ustašev je bilo mrtvih.

Španci nameravajo v slučaju, da uničijo Amerikanci kabel na Kubi, uničiti kabel pri Galveston-u, ki je v zvezi s kablji tihega morja.

Kakih 5 milj od Cickamange je zadel vlak, ki je peljal 1. Missouri-pešpolk iz Chattanovge na osebni vlak; mrtvih je 5 vojakov in več ranjenih.

V španskem senatu se pritožujejo, da postopajo Amerikanci proti določbam mednarodnega prava.

Ker se nahaja špansko brodovje v bližini Amerike na morju, so dobili carinski uradi nalog, ne pustiti, da bi odplule ladje, naložene s premogom, proti Antilom, Meksiki, južni in srednji Ameriki, brez posebnega dovoljenja višjega urada.

Španci imajo že novo ministerstvo pod dosedanjim predsednikom Sagasto.

Brodovje admirala Cervera je srečno dospelo v Santiago de Cuba, kar je vzbudilo splošno radost po vsem otoku; španske mornarje so pozdravljali povsod najživahneje. Pričakovali so na otoku, da ameriške ladje prenehajo z blokado ter pojdejo naproti španskemu brodovju. To pa se ni zgodilo, kar smatrajo tako, da so se ameriške ladje hotele izogniti španskemu brodovju.

V zadnji bitki pri Cienfuegos je bilo ubitih baje 300 Špancev in več sto ranjenih. Temu ameriškemu poročilu pa ni povsem verjeti; sodijo, da je pretirano.

Španska eskadra pod poveljstvom admirala Cervera je baje že ostavila Santiago de Cuba. Na Kubi so ustaši neki se izrekli, da stopijo na stran Španije proti Amerikancem.

O admiralu Dewey-u, ki je sijajno premagal špansko brodovje pri Manili, govori današnji dan ves svet. Posebno seveda so ponosni nanj Amerikanci ter ga slave ob vsaki priliki. Da je pa zmagal tako sijajno nad Španci, temu je vzrok baje nenavadno veliko sovraštvo, katero goji do njih; to sovraštvo ga je pripravilo do tega, da je napel vse svoje moči ter navdušil vojake do skrajne hrabrosti, vsled česar je bila zmaga velikanska. Sovraštvo pa izvira od todi, ker je bil Dewey svoje čase zaljubljen v jedno prvih newyorških krasotic; ona ni marala zá-nj, temveč se je zaljubila v nekega Španca na tamošnjem konzulatu. Dewey-u se ni posrečilo na noben način, pridobiti krasotico za-se; ostala je zvesta Špancu, čeprav stariši niso bili zadovoljni. Končno je Španec postal minister v Meksiki ter se oženil s krasno Američanko. Dewey radi tega baje sovraži Špance nad vse.

Se non è vero, è ben trovato!

Časopis na žepnih robcih. — V Madridu na Španjskem izhaja šaljiv časopis, ki ni tiskan na papirju, temveč na žepnih robcih. Ko se prečila perilo, se more robec oprati in potem je še za rabo.

Razgled po slovanskem svetu.

Nadškof dr. Stadler je poslal županu Hribarju naslednjo brzojavko: „Sarajevo, 20. maja. U čas, kad našim biserom Jegličem resite krunu Slovenije, kličem u ime sve nadbiskupije vrhbosanske: bilo ustoličenje Jegličevo na korist i procvat crkve i slovenskoga naroda!“ Župan Hribar odgovoril je brzojavno: „Biela Ljubljana najsrdačnije dočeka učenog i mudrog sina slovenskoga naroda, od kojeg izčekiva, da će biti apostol mira i ljubavi u korist crkvi i na sreću naroda“.

Za Prešernov spomenik, je daroval g. Fran Kalister, veleposestnik v Trstu, svoto 200 gld. On je prvi, ki se je oglasil z znatnejšim zneskom. Pričakovati je, da dobi naslednikov. Gotovo pa se odzove s prispevki cela slovenska domovina, vsaka pokrajina po svojih močeh, da se postavi ob stoletnici Prešernu v Ljubljani spomenik.

Že zopet ljubljanski magistrat! — Pod številko 65352 je poslal ljubljanski magistrat, oziroma tvrdka Schelhammer in Schattera pod naslovom ljubljanskega magistrata, v Gorico pismo, v katerem so bile srečke. Napis samo nemški: «Magistrat der Landeshauptstadt Laibach». An den wolgebornen Herrn Dr. Al. Raf. Rojic, Arzt in Görz. Gosp. doktor in deželni poslanec Rojic pa je zavrnil pošiljatav z opazko, da je ne sprejme, ker je napis samo nemški.

Čitali smo sicer izjavo ljubljanskega magistrata po časnikih, da je pri odpošiljanju srečk prizadet le toliko, da dá zavitke s svojo firmo ter da ima vse drugo v oskrbi tvrdka Schelhammer & Schattera. Prav, ali neumevno je nam, kako more ljubljanski magistrat prepuščati omenjeni tvrdki, da pod njegovim imenom pošilja Slovencem nemške pošiljatve. Vedno in vedno čujemo take pritožbe, katere so opravičene in naravnost nedopustno je, da se Slovenci na Goriškem preziraje ter žalijo v narodnostem čutu, ker dobivajo iz središča Slovenije nemška pisma pod imenom ljubljanskega magistrata. In pri dvojezičnih napisih na ovitkih tiči slovenščina — na drugem mestu. Tako postopanje je brezobzirno, Slovenci se jeze, Lahi pa se nam rogajo.

Dà, dà, sedaj umejemo še bolj, kako

Radi preseljenja se prodaja
do 26. t. m.
razno pohištvo na drobno
in jeden glasovir.
Več: trg Sv. Antona št. 2 (Palazzo Strassoldo) I. nadstr.

prav govori oni dopis iz Ljubljane, kateri smo nedavno priobčili in o katerem smo čuli od mnogih stranij, da je do pičice resničen!

„Slovenski Narod" proti „Soči". — Na dopis iz Ljubljane v „Soči" je odgovoril „Narod" od sobote prav po — «Narodovo», in sicer tako-le: „Soča" v Gorici nas je brez vsacega vzroka zopet napadla. Prej kot ne potrebuje za se nekaj reklame po Goriškem in zategadel si je naročila iz Ljubljane dopis, kojega je na to priobčila v svojem listu z dné 13. maja. Dopisu se mora vsak, ki razmere v Ljubljani dobro pozna, smijati, in zategadel je bojazen „Sočinega" vredništva, da jih dobi sedaj s cepcem po hrbtu, neutemeljena. Na take napade ne bodemo odgovarjali, ker so preotročji. Uredništvu „Soče" pa naj je jedenkrat za vselej povedano, da nam njeni napadi, za koje se toliko brigamo kot za lanski sneg, čisto nič ne škodujejo. Če ji v bodoče ne bodemo več odgovarjali, zgodi se radi tega, ker se nam smili črnilo, in ker v resnici nimamo časa baviti se z listom, ki si šteje v čast, priobčevati dopise od znanega slovenskega „moža" Š. S—a v Ljubljani!"

Ponatisnili smo «Narodove» ljubeznivosti doslovno, da bodo videli naši čitatelji, ki «Naroda» ne beró, kakošne tovariše imamo v uredništvu tega prvega slovenskega dnevnika. — Torej dopis smo si mi naročili, in sicer od znanega slovenskega „moža" Š. S—a (!!!), da bi si delali «reklamo». — Na to odgovarjamo: Dopis nam je došel iz sredine narodnega razumništva ljubljanskega, od moža v pravem pomenu besede, katerega v srcé bolé ljubljanske razmere. Mi smo dopis priobčili, ker se nam je zdel stvaren, kar je tudi. — Da dobimo od «Naroda» surovo brco, to smo vedeli naprej. Ako bi se bila „Soča" bala «Narodove» jeze, bi vrgla dopis v koš; a ker smo pokrajinski listi že vajeni takih ljubeznivostij, smo se jim že takó privadili, da bi se le čudom čudili, ko bi videli, da je „Narod" vrgel cepec in kol v kot. — Mi radi privoščimo „Narodu" ono samozavest, da se mu je brigati za „Sočo" kakor za lanski sneg, ker vemo, da mu je vse obmejno Slovenstvo zares le deveta briga. Postal je že čisto obskuren ljubljanski list, kateri prevajejo vseskozi čifutski nazori („Neue Fr. Presse" v slovenščini). — in zató se obmejni „Slovenci" res še toliko ne zmenimo zanj, kakor za lanski sneg. Zató nam je tudi čisto vsejedno, kaj in kakó piše! — „Naroda" je že jako malo na Goriškem in ga bo vedno manj, odker imamo v Trstu izrvstno urejevan dnevnik „Edinost", ki prinaša vse svetovne novosti pred «Narodom». Utegne se mu celó pripetiti, da dobi nekega lepega dne vse liste lepó «retour» — in potem bo nas še manj brigalo, kaj mislijo také strašno samosvestni gospodje v uredništvu «Narodovem». — V obče pa povemo, da obmejni Slovenci čutimo potrebo pošteno narodnega dnevnika v Ljubljani in že vse mogoče, da si ga tudi — sami ustanovimo. Da dobimo v Ljubljani in na Kranjskem sploh mnogo odprtih src, o tem smo prepričani. To naš odgovor. — Zdaj je na «Narodu» vrsta, da zgrabi za cepec in udari po ledjih te ali one osebe, katero sluti za temi vrsticami! Le po njem! Udri Blaž!

Črnagora. — Doslej je izhajal na Cetinju edini „Glas Crnogorca" (Глас Црногорца), ki je bil zajedno uradni list črnogorske vlade. Da ima ta list velike težave, da ne more pisati vselej povsem prosto in brezobzirno po potrebi, je umevno. — Zategadel smo se prav razveselili te dni, dobivši v roke prvo številko novega političkega tednika „Nevesinje" („Невесиње", лист за политику и књижевност), ki je začel izhajati v Nikšiću. (Tam se je bila ustanovila pred kratkim nova tiskarna, druga na Črnigori, kar smo svoječasno že sporočili). Urednik listu je gosp. Števo V. Vrčević. Cena za Avstrijo 6 gld. na leto. Izhaja vsako sredo. — V uvodnem članku „Što mi želimo" razvija svoj program, iz katerega posnemamo, da se bo boril list pred vsem za srbsko idejo na Balkanu. — Novemu slovanskemu bratu na trdem in nehvaležnem polju narodnega časnikarstva kličemo: Pogumno naprej! Na mnogaja ljeta!

„I. C. A." „ali mejnarodna dopisovalna po vsem svetu razširjena družba" v zabavo, za nabiralce, jezikoslovce, pisatelje, trgovce, častnike, uradnike, nabiralce pisemskih znamk, s kratka za vsakogar, kdor želi duševnega občevanja in zunanjih zvez. Do sedaj 2500 udov, **med temi 700 Slovanov.** — Letnina 3 gld. 60 kr. Izglede in mesečne številke doposlje na ogled rade volje „Icaea Dunaj I. Rauhensteingasse" 10. Slovanom pa V. Kopač, Dunaj IX. Berggasse 37.

Književnost.

„O jetiki, sušici ali dèri". — Koliko ljudij umrje za to boleznijo! Počasi zaleze v človesko telo, katero potem osuši ter mu odvzame življenje. Povsodi, v vsakem kraju vidiš ljudi, ki umirajo za jetiko; in za to se je takó boje. Radi tega gotovo z veseljem pozdravi naše ljudstvo knjižico g. dr. A. Pogačnika, zdravnika v Gorici, katera je baš izšla. G. dr. Pogačnik, ki je današnji dan že star mož, je v teku let natančno študiral to bolezen in tudi sam je bil dlje časa nevarno bolan na pljučih. Za to še bolj se je lotil proučevanja sušice in sad tega proučevanja je navedena knjižica. V nemškem jeziku je izdal knjižico pod naslovom „Die Tuberkulose und Tuberkelbacillen", katero so najlaskavejše priznavali razni stokovnjaški listi in katero je pohvalil tudi znani imenitni vseučiliški profesor dr. Škoda.

Knjižico, ki stane samo 28 kr., prodaja g. Janko Leban, nadučitelj v Trebelnem pri Mokronogu na Kranjskem.

Za tamburaše. — V Zagrebu pri Miljutinu pl. Farkaš-u, Gundulićeva ulica 6, so izšle nastopne najnovejše partiture za tamburice:

1. Uspomene iz Beča. Valcer, cena: 70 kr. 2. Ples patuljaka. Polka, cena: 30 kr. 3. Terezin valcer, stane 60 kr. 4. Hrvatska četvorka, cena gld. 1·20 kr. 5. Ankina polka, cena: 30 kr. — Kdor hoče torej imeti te partiture, naj si jih naroči pod gorenjim naslovom.

Špedicijska poslovnica
Gašpar Hvalič v Gorici
30 51 16 v ulici Morelli 12
se toplo priporoča Slovencem v Gorici in z dežele.

Josip Skert
pekovski mojster
Za vojašnico št. 5 (via Caserma) v Gorici
priporoča p. n. občinstvu svojo pekarno, v kateri izdeluje vsakovrstno navadno in najfineje pecivo.

Trgovina z jedilnim blagom
G. F. Resberg v Gorici,
v Kapucinski ulici št. 11
ter podružnici na Kornu štev. 2
priporoča to-le blago:
Sladkor — kavo — riž — mast — poper — sveče — olje — škrob — ječmen — kavino primeso — moko — gris — drobne in debele otrobe — turšico — zôb — sol — moko za pitanje — kis — žveplo — cement bakreni vitrijol itd. 3 20 21
Zaloga pristnega dalmatinskega žganja na debelo ter pristnega črnega in belega vina.

Krojaški mojster
FRANC ČUFER
v Gorici
v ulici sv. Antona štv. 1,
izdeluje
VSAKOVRSTNE OBLEKE
za moške po meri, bodisi fine ali priproste.
— 10 52—18
Priporoča se svojim rojakom v Gorici in na deželi, posebno pa učencem ljudskih in srednjih šol za obila naročila.

Ambrož Furlan
trgovec
z jedilnim blagom
— na Tržaški cesti štev. 4 v Gorici —
priporoča kavo, riž, sladkor, moko, žito, otrobe, cement, vse poljske in domače pridelke, prodaja tudi kroglje za igro.
Podružnica je:
v ulici Parcar št. 10 v Podturnu.
Postreže vestno in po zmerni ceni.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka
E. Riessner, v Nunski ulici 3,
(nasproti nunski cerkvi)
priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico ametnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno sveče itd., vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.
(S. cl.) (P. cl.)

Čast mi je javiti, da sem s svojim družbenikom-domačinom
otvoril tovarno sodine vode
(šifonov in pokalic)
na Goriščeku št. 2. pri Vaňeku.
Nadejam se, da bode naše sl. občinstvo podpiralo započeto domačo obrtnijo in to tem raje, ker bode postrežba točna, pijača izborna po navadni ceni.
Odličnim štovanjem udani
Josip Hrovatin,
104 10 14 tovarnar.

Ed. Pavlin v Gorici

v Nunskih ulicah
št. 10
nasproti gostilne „Belega zajca".
Usoja si priporočati preč. duhovščini in slavn. občinstvu svojo 32—24
veliko zalogo nagrobnih vencev
vsake vrste, kakor tudi biserne: rož za cerkev, palm, cvetkov za nove maše in poroke, voščenih sveč, križme, čevlje, nogovice, rakev (truge) vsake velikosti, zlatih črk i. t. d.
Vse po nizkih cenah!!!

Anton Pečenko
Vrtna ulica 8 GORICA — Via Giardino 8
41 52 19 priporoča
pristna bela in črna vina iz **vipavskih, furlanskih,**

briskih, dalmatinskih in **isterskih vinogradov.**
Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.
Cene zmerne. Postrežba poštena.

Pekovski mojster
JAKOB GERBEC
v Gorici
ulica sv. Antona štev. 6.
PRIPOROČA
raznovrstno navadno in najfinejše pecivo, kolače za birmance itd.,
katero razprodaja po starih cenah.
— 11 52 17
Zaloga vsakovrstne moke.

Dobroznana gostilna
ANTONA VODOPIVCA
pri
„Petelinu"
v
Trstu
v
ulici Ghega
št. 7.
je v bližini južnega kolodvora jedina narodna gostilna

s prenočiščí, katera toči pristna bela in črna
vina iz Vipavske doline.
Kuhinja domača z okusno pripravljenimi jedmi.

100 do 300 gld. mesečno lahko zaslužijo osebe vseh stanov in v vseh krajih s prodajo zakonito dovoljenih drž. papirjev in srečk, a da ni potrebna glavnica in ni nikaka nevarnost. — Ponudbe pod **Ludwig Österreicher,** VIII Deutsche gasse 8 Budapest. 138, 10—2

Goriško pivo!
(na Goriščeku II).
Podpisani priporočam svojim p. n. odjemalcem svojo posebno dobro uležano izvozno, marčno in uležano pivo najboljše kakovosti, dobiva se v sodčkih po 1/1, 1/2, 1/4 in 1/8 H. kakor tudi v posebnih steklenicah. Zajedno naznanjam, da sem v minolem letu svojo pivovarno znatno zboljšal in da sem rabil za varenje dobrega piva le najboljše blago: Žatečki hmelj in hanaški ječmen. 6 26 9
Proseč p. n. odjemalce, da se z zaupanjem obračajo name in si obilno naročajo zagotovljam, najtočnejšo postrežbo. Z najodličnejšim spoštovanjem
Gustav Scholz, pivovarski mojster. **Fr. Wanek,** pivovar.

Jurij Mose v Gorici
trgovec z manufakturnim (krojnim) blagom
v Raštelu št. 7-8
ima bogato preskrbljeno zalogo volnenih, svilnatih in bombažastih snovij za vsaki letni čas ter perila in platna iz samega lana za gospoda in kmeta. Najnovejše moderno blago in perilo za vsaki stan, bodisi duhovnike, učitelje, uradnike itd.
Največja zaloga volnenih ali žimnatih blazin za postelje ter pogrinjal, vsakovrstnih volnenih plaht itd.
Vse blago prodaja po tako nizki ceni, da se ne boji tekmovalcev. 102

Nova kotlarska delavnica
v ulici Morelli št. 17. v Gorici.
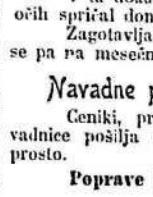
Velika zaloga kotlov vsih vrst, Baker kockast v pločah in kotli za žganje-francoske sisteme.
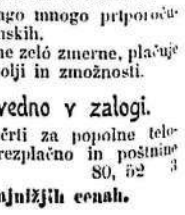
Škropilnice proti peronospori, zagotovljene solidnosti in točnosti. Sprejemljejo se vsakovrstna v kotlarsko stroko spadajoča dela, kakor tudi nikliranje sabelj, dvokoles itd., in sicer vse po takšnih cenah, da se ne boji tekmovanja. Prosi se, zapomniti si ulico in številko hiše. Za obila naročila se priporoča udani
Anton Tabaj, kotlarski mojster.
76 26—26

Usojam si naznaniti slavnemu občinstvu, da sem zapričel v Trstu trgovino za
komisijonalno in špedicijsko poslovanje.
Naročila in sicer mala v pošiljatvah po 5 kg. po pošti in od 30 kg naprej pa po železnici, izvrševal bom točno in ceno.
Razpošiljal bom razen kolonijalnega blaga tudi druge na trg spadajoče stvari, kakor: sadje, zelenjavo, ribe i. dr. Pečal se bom z razprodavanjem domačih pridelkov, s prijemanjem blaga v svoja skladišča, dajal na ista naplačila in posredoval dotično prodajo na korist lastnika.
Trgoval bom tudi z vinom na debelo.
Sprejemem zastopstva trdnih — za konkurenco sposobnih — tvrdk in polagam za to kavcijo.
Nadejaje se, da se me sorojaki domislijo, ostajam odličnim spoštovanjem udani
Ernest Pegan,
116 (cl.) v ulici S. Francesco štv. 6.

Na dež. jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetinjo
Na lvovski razstavi s prvo ceno — srebrno svetinjo

Tovarna uzornih telovadnih priprav
JOS. VINDYŠ-A,
v Pragi na Smihovu
(Praha-Smichov) Vinohradská ulice číslo 816.
se priporoča
k popolnemu uzornemu prirejevanju
sokolskih in šolskih telovadnic
po najnovejših pripoznanih in praktičnih sestavih.
V ta dokaz je na razpolago mnogo priporočevalnih spričal domačih in inozemskih.
Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerne, plačuje se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.
Navadne priprave so vedno v zalogi.
Ceniki, proračuni in načrti za popolne telovadnice pošilja na zahtevo brezplačno in poštnine prosto. 80, 52 3
Poprave izvršuje po najnižjih cenah.